

[Holstein.]

Formue- og Indkomstskatten, vilde denne Skat alligevel vedblivende hvile uforholdsmæssigt tungt paa Erhvervslivet, og at det var en Reform paa dette Omraade, som først og fremmest tilfrængtes. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller spurgte den daværende højtærede Finansminister, om hans Ord var saaledes at forstaa, at Venstre under ingen Omstændigheder vilde være med til en Forhøjelse af den direkte Skat, hvis der blev Krav om forøgede Skatteindtægter, og dertil svarede den daværende Finansminister et uforbeholdt Ja.

Denne Opfattelse gentog den daværende Finansminister, da han selv fremsatte sit Lovforslag om Formueskattens Nedsættelse, og det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, den daværende Statsminister, udtalte ude paa Møder, at denne Beskatning fremdeles, ogsaa efter det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Nedsættelse, hvilede tungt paa Erhvervslivet og burde reformeres.

Jeg forstaa disse Udtalelser saaledes, at Venstres Ledere under ingen Omstændigheder vil gaa med til at ophæve den af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard indførte Formueskattenedsættelse, medmindre vi faar en Reform paa samme Linie som den, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard den Gang indførte.

Jeg vil dernæst gerne have Lov til at gøre nogle Bemærkninger om selve Spørgsmaalet: Skattebyrdens Størrelse. Jeg tilstaa, at jeg er Medlem af en Forening, som hedder Dansk Skatteborgerforening — men ikke af, om jeg saa maa sige, Skatteborgerpartiet —, og at jeg af og til læser Foreningens Tidsskrift. Jeg har ved Læsningen af dette Tidsskrift sagt til mig selv, at alt det om Skattebyrden jo tilsyneladende kan være meget rigtigt og meget bestikkende, men der er een Faktor, man altid glemmer, naar man agiterer mod Skattebyrden — selvfølgelig er alle interesserede i, at Skattebyrden bliver nedsat — men naar man vil vurdere den fuldkomne ædrueligt og fuldkommen objektivt, er der et Moment, man ikke maa glemme at tage i Betragtning, og det er Velstandsstigningen.

Hvorledes har Velstandsstigningen og Skattebyrden set i Forhold til hinanden været her i Landet i Aarene før Krigen og de nu nærmest foregaaende Aar?

I Aaret 1913—1914 beløb den samlede Skattebyrde af alle Landets Skatter: Ejendoms-skatter, personlige Skatter, indirekte Skatter, Skatter til Stat og til Kommune, sig til i alt 177 Mill. Kr., og i 1926—1927 var den samlede Skattebyrde 689,9 Mill.

Kr. Skatteydernes samlede Indtægt — jeg ser aldeles bort fra Indtægterne for den talrige Del af Befolkningen, som ikke er skattepligtig — var i 1913—1914 850,9 Mill. Kr. og i 1926—1927 3343 Mill. Kr. Skattebyrden androg med andre Ord i begge disse Tidsafsnit ca. 21 pCt. af Skatteydernes Indtægt.

Stigningen i Skatteydernes Indtægt er, som sagt, gaaet fra 850,9 Mill. Kr. til 3343 Mill. Kr., og denne Stigning kan formentlig henføres til tre forskellige Aarsager: for det første Folketallets Forøgelse i det paagældende Tidsrum med 22 pCt., dernæst Prisniveauets Stigning i samme Tidsrum til ca. det dobbelte og endelig for det tredje den reelle Forøgelse af Velstanden. Hvis de to første Aarsager havde virket alene, vilde Indtægten være steget fra ca. 850 Mill. Kr. til ca. 2200 Mill. Kr. Nu er den imidlertid steget til ca. 3300 Mill. Kr.; det vil altsaa sige, at Velstanden skulde være forøget med ca. 50 pCt.

Dette Resultat forbløffede mig saa meget, at jeg lod forespørge i Statistisk Departement hos Eksperten, der beskæftiger sig med dette Spørgsmaal, om det var rigtigt, og jeg fik det Svar, at med enkelte underordnede Forbehold af statistisk Karakter, som kunde modificere det lidt, var Billedet i det store og hele rigtigt.

Naar det er rigtigt, og naar vi samtidig ser, at den direkte Skat til Staten er faldet, som den er, saa hidrører det selvfølgelig for en stor Del fra, at Kronens Købeevne nu er en anden, end den var i Inflationsaarene. Det er givet; men mon Forholdet ikke skulde være dette, at ved Siden deraf skyldes det store Fald i Formue- og Indkomstskatten, at Antallet af de Medlemmer i Samfundet, som var beskattet i de øverste Skatte kategorier af den progressive Skala for Indkomst og Formue, er blevet formindsket, idet en stor Del af Kapitalen er blevet henført til de mere moderate Skatteklasser, at der med andre Ord utvivlsomt har fundet og stadig finder en Socialisering Sted?

Naar det er Forholdet, ser jeg ikke rettere end, at den højtærede Finansminister med Sindsro kunde give Afkald paa at ophæve Formue- og Indkomstskattens Nedsættelse — der er ingen, der af den Grund alene vil beskyldte ham for at være en liberal Bourgeois.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger om en anden Side af den sociale Lovgivning, nemlig den Del, som ikke kan kaldes Ambulancelovgivning, men som maaske kunde kaldes den sociale Præserveringslovgivning, den Lovgivning, som